

Pedro Mañas

David Sierra Listón

# Anna KADABRA

L'Illa de les Mascotes



*Estrella Polar*



Anna  
KADABRA

L'Illa de les Mascotes

*Estrella Polar*

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. La Isla de las Mascotas*

© del text: Pedro Mañas, 2021

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2021

© de la traducció: Lara Estany, 2021

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

[www.estrellapolar.cat](http://www.estrellapolar.cat)

[info@estrellapolar.cat](mailto:info@estrellapolar.cat)

Primera edició: febrer del 2021

ISBN: 978-84-18443-60-2

Dipòsit legal: B. 270-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, [www.cedro.org](http://www.cedro.org)) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra ([www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com); 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.



Afanya't, entra i tanca la porta!

No és que el gat es vulgui escapar. En realitat, el meu gat és màgic i s'escaparia encara que el fiquessis dins d'una caixa forta d'un submarí. El que passa és que aquesta història comença amb una conversa secreta. Secretíssima!

Si t'acostes una mica més al llibre, t'ho explico.  
Era dissabte a mitjanit i jo era a la meva

habitació xerrant amb el Marcus Pocus. A banda del meu millor amic, el Marcus és el bruixot més divertit de tots els que conec. (Que no és dir gaire, perquè només en conec quatre.)

Les altres membres del club són la Sarah Kazam i l'Àngela Sèsam. I la professora, Madame Prune, que m'ensenya matemàtiques a l'escola i bruixeria en una mansió embruixada. Que jo n'apregui és una altra qüestió.

Doncs Madame Prune era precisament el problema. Bé, ella no: el seu aniversari!

—Sabem que és dilluns —va dir el Marcus—. Però no sabem quants anys fa.

A més de bruixa, Madame Prune és molt presumida i mai no diu la seva edat. Tant podia tenir seixanta anys com tres segles i mig. El més important era fer-li un bon regal..., però què?



—Tu continua pensant! —vaig contestar, i ell va mossegar la vareta per trobar la inspiració.

El Marcus estava passant el cap de setmana a casa meva. Però ja era gairebé diumenge i encara no havíem escollit el maleït regal. A una professora normal pots comprar-li un flascó de perfum. Les profes de màgia prefereixen flascons d'erugues seques o de baves de caiman.



Vaig abaixar la vista al meu diari màgic i vaig sospirar. De moment, això és el que hi havíem apuntat:



Idees per al regal

Un selló de ganxet per a l'escombra  
Una enciclopèdia de bolets verinosos  
Aigüelles embriucades per fer mitja  
Un ram de plantes carnívores

—No ho sé, no m'acaben de convèncer...

—vaig sospirar—. Escolta! I si li comprem una túnica nova?

—Em nego a preguntar-li la talla —va grunyar el Marcus—. Ei, compte amb el teu gat!

El Cosmo acabava de robar-me el llapis perquè li fes cas. Per a ell, cada dia és el seu aniversari.

El vaig perseguir fins que va desaparèixer com un llampec pelut sota el llit. I sort d'això, perquè el papa acabava d'entrar per la porta! Duia el seu pijama nou de gira-sols.

—Hola —vaig somriure, ocultant el diari sota el coixí.

Ell, en canvi, no va dir «hola» ni «bona nit». L'únic que va dir va ser...





El pobre papa esternudava tan fort que semblava que sortiria volant. I sense escombra ni res.

—Vas molt fresc, papa —vaig dir, assenyalant el pijama—. T’hauries d’abrigar més.

—No és això, atxim! —va exclamar, moquejant—. Últimament em passo les nits esternudant. Atxim! Crec que hi ha alguna cosa dins de casa que em fa al·lèrgia.



—Al·lèrgia? —El Marcus i jo ens vam mirar de reüll.

—I pot ser que aquesta cosa sigui aquí, a la teva habitació. Atxim!

Ai, ai, ai. I si aquella cosa tenia bigotis i una cua peluda?

Abans que pogués aturar-lo, el papa va passar entre nosaltres amb les seves sabatilles enormes. Després es va ajupir... i va ficar el nas a sota el llit.

—M'ho imaginava —va murmurar, i se'm va

parar el cor durant un moment—. Tot ple de pols!

—Eh... Sí —va sospirar el Marcus, pà·lid com un fantasma—. Segur que és això.

—Demà a primera hora netejarem l'habitació a fons —va decidir el papa—. Ara, tots a dormir. Atxim!

Quan per fi va marxar, vaig mirar molt intrigada sota el llit. Allò estava més buit que el cervell d'un caçabruixes. Del gat, no en quedava ni mig bigoti.

—Meu —vaig sentir de sobte darrere meu.

Era el Cosmo, miolant des d'un calaix de l'armari! Com podia fer-se tan fonedís? De vegades penso que en lloc d'un gat tinc una anguila amb orelles.

—Ai, temo que el papa té al·lèrgia als gats

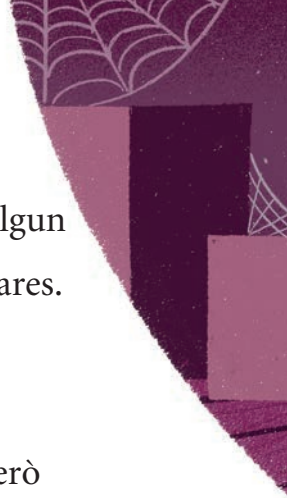
—li vaig dir, agafant-lo en braços—. Ha dit que demà ho netejarà tot. I si et descobreix?

Els meus pares no saben que hi havia un gat vivint a la meva habitació.

—Li buscarem un altre amagatall abans que es faci de dia —va proposar el Marcus.

Era una bona idea, però calia esperar que s'apaguessin els llums. Aleshores vaig encendre la vareta amb l'encanteri *Llanterna Arc de Sant Martí* i vaig obrir la porta. El passadís era a





les fosques i en calma. Només se sentia algun esternut llunyà a l'habitació dels meus pares.

—I on el portem? —vaig xiuxiuejar, amb el Cosmo roncant als meus braços.

Pensar regals de bruixa era difícil..., però buscar amagatalls per al gat resultava encara pitjor!

Entre els esbarzers del jardí? No, que potser es refredaria. A la llenyera? Potser li picarien els mosquits. Sobre la teulada? Potser cauria per la xemeneia i es rostiria el cul a la graella.

Pensatiu, el Marcus es va gratar el cap. Aleshores va veure una cosa al sostre que li va cridar l'atenció.

—Escolta, Anna, aquesta és la trapa de les golfes?

És clar, les golfes! Allà no hi puja ningú



gairebé mai. A banda del fred, la porqueria, la humitat, la foscor i els sorolls sinistres, s'hi està estupendament.

D'acord, no era un hotel de cinc estrelles. Però almenys allà el Cosmo estaria sol.

—No tan sol —va dir el Marcus quan hi vam pujar—. Mira, tindrà unes veïnes molt bufones.

El meu amic assenyalava unes aranyes grosses com mores que corrien pels taulons.

—Podries col·laborar una mica? —el vaig renyar en veu baixa—. Escolta, Cosmo, t'agradaria viure aquí?

El gat em va mirar com si jo fos una sardina amb perruca. Després va ensumar al voltant. Les golfes eren plenes de trastos ronyosos i de



pols, que surava a la llum de la lluna. Les bigues cruixien i les canonades gotejaven. Només hi faltava un fantasma fent «buu».

—Tranquil·la —em va xiuxiuejar el Marcus—. Fins i tot els fantasmes tenen por d'aquest lloc.

—Xxxt —vaig ordenar—. Cosmo, dormiràs aquí durant uns quants dies, d'acord? Si vols, puc fer-te un llitet amb aquesta manta.

Vaig agafar un drap gris i vell que penjava d'una caixa.

—Això no és una manta, Anna... —va gargamellejar el Marcus—. És una teranyina.

Ecs, qui fàstic.

Al final, el Cosmo va acceptar quedar-se allà dalt, però de mala gana. Semblava molt enfadat quan em va saltar dels braços i es va endinsar en la foscor bellugant la cua.



—Meu —va dir, abans de desaparèixer, però va sonar més aviat com: «Apa, aquí us quedeu!».

Vaig tancar la trapa amb clau i vam tornar al llit de puntetes. Em sentia fatal, però estava tan cansada que no vaig trigar ni un minut a quedar-me adormida.

I al cap d'un segon vaig començar a tenir malsons.

Vaig somiar que una aranya gegant em perseguia per les golfes. Jo corria i corria fins que no podia més. Aleshores, en lloc de menjar-se'm, la bestiola es posava a ballar reggaeton sobre la meva panxa.

Quan em vaig despertar sobresaltada, qui estava saltironejant sobre el meu estómac era... el meu gat!